

LOLLIPOPZ

V RYTMU
DOBRODRUŽSTVÍ

 P R E S S

Lollipopz: V rytmu dobrodružství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Michal Mertl
Lollipopz: V rytmu dobrodružství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila
zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí!
Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou
jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

OBSAH

Pozvánka do neznáma	6
Průšvih v televizi	36
Den, kdy se všechno pokazilo	44
Noční průšvih	60
Den, na který nezapomeneme!	86
Bláznivý nápad – jdeme na ples	106
Festivalová záhada – zloděj	122
Den bez mobilu	142

V RÝTMU DOBRODRUŽSTVÍ

Světla reflektorů oslnivě zářila, když Lollipopz dokončovaly svou poslední píseň večera. Publikum jávalo a dívky se na sebe usmívaly, věděly, že tohle vystoupení bylo jedním z nejlepších. Po koncertě se však stalo něco nečekaného – v šatně našly záhadný dopis bez podpisu, který je zval na tajemné místo. Co je tam asi čeká?

Dívky se na sebe podívaly s nadšením i zvědavostí. Bylo to pozvání k dobrodružství, které nemohly odmítnout.

A tak začíná příběh plný napětí, smíchu a nečekaných odhalení, ve kterém Lollipopz objeví, že skutečná dobrodružství mohou být blíž, než si myslí.

POZVÁNKA DO NEZNÁMA

Šatna po koncertě voněla směsicí vlasových sprejů a make-upu. Holky právě seděly na pohovce, unavené z autogramiády, která trvala téměř dvě hodiny. Věnovaly se každému fanouškovi, rozdávaly úsměvy, podpisy a fotky, a teď si konečně užívaly chvíli klidu po nabitém večeru. Amy si rozepínala boty, zatímco Neli s Míšou si navzájem opatrně sundávaly paruky a mikrofony.

„Holky, tohle tu předtím nebylo,“ ukázala Anet na obálku položenou na stole vedle lahví s vodou.

„To je asi od fanouška, co tě miluje, Anet!“ smála se Neli.

„Neli, nech toho,“ protočila oči Anet, ale i ona byla zvědavá. „Každopádně holky, to tu fakt předtím nebylo. Není to Káji?“, dodala Míša.

Amy zvedla obálku a prohlédla ji ze všech stran. „Není na ní žádná adresa, žádné jméno... Jen nápis: Pro Lollipopz.“

„Tak ji otevřeme!“ vyhrkla Míša, která už se hrnula blíž, aby viděla. Amy přikývla a podala obálku Anet. Ta ji opatrně otevřela, zatímco ostatní ji napjatě sledovaly.

Na krémově zbarveném papíře stálo:

Hej, Lollipopz,

dneska jste docela zářily... na pódiu. Ale umíte si poradit i mimo světla reflektorů?

Myslím, že ne. Jste jen malé zpěvačky, ne? Ale třeba nás překvapíte. Pokud máte odvahu, přijďte dnes večer v osm ke starému kostelu na náměstí. Tam se ukáže, jestli máte na něco víc.

Hodně štěstí – budete ho potřebovat.

„Tak to je... divné,“ zamumlala Neli. „Proč by nás někdo zval ke kostelu?“

„Holky, tohle je jak z filmu!“ vyhrkla Míša a začala si okamžitě vymýšlet nejrůznější scénáře. „Třeba tam najdeme poklad! Nebo tajnou zprávu!“

„Nebo tam bude nějaký kluk, co miluje Anet,“ vyprskla Neli s úsměvem.

„Ha ha, fakt vtipný,“ odsekla Anet. „Ale vážně, holky, co myslíte? Jdeme?“

„Počkejte, počkejte,“ přerušil je Kája, který právě vstoupil do šatny s náručí plnou dárků a dopisů od fanoušků. „Co to řešíte?“

Amy mu podala dopis. „Tohle jsme našly na stole, Kájo. Někdo nás zve ke kostelu dnes večer.“

„A není to tvoje práce?“ zeptala se podezřívavě Anet. Kája zakroutil hlavou. „Ne, rozhodně ne. A upřímně, zní to dost divně. Holky, tohle fakt není dobrý nápad,“ řekl a dodal: „Už máme být dávno na cestě domů.“

„Ale co když je to něco úžasného?“ naléhala Anet. „Nějaké dobrodružství!“

„Dobrodružství?“ zopakoval Kája s povzdechem. „Holky, to může být nebezpečné. Neznáme toho, kdo to psal.“

„Tak pojď s námi!“ vykřikla Míša nadšeně. „S tebou se nic nestane.“

Kája chvíli váhal, ale holky na něj upíraly prosebné pohledy. Nakonec si povzdychl. „Dobře. Půjdu s vámi. Ale jen na chvíli. A žádné vylomeniny, jasné?“

Holky se rychle převlékly, sbalily paruky a mikrofony, a Kája mezitím uklidil dárky a kufrы do auta. „Holky, nezapomeňte, že tam jen nakoukneme a jedeme domů,“ připomněl jim, zatímco nasedali.

„Jasně, jasně,“ mávla rukou Anet. „Ale už se nemůžu dočkat! Tohle je jako naše vlastní strašidelná bojovka!“

„Anet, klidni se,“ uklidňovala ji Amy. „Vždyť vůbec nevíme, kdo nás tam zve.“

Cesta k náměstí byla krátká, ale holky byly plné očekávání. „Co myslíte, že tam najdeme?“ zeptala se Neli.

„Určitě nějaký poklad!“ vykřikla Míša. „Třeba plnou truhlu čokolády!“

„Nebo prázdnou,“ zamumlala Amy, která se snažila udržet klid.

Když dorazili ke kostelu, náměstí bylo skoro prázdné. Vysoká věž kostela se tyčila proti tmavé obloze, zatímco barevná okna zářila v jemném světle zapadajícího slunce. Velké dubové dveře působily majestátně, ale zároveň trochu strašidelně.

„A co teď?“ zeptala se Neli, když stáli na schodech. „Nic tu není.“

„Fakt skvělý vtip,“ dodala Amy. „Jestli tohle bylo od fanouška, tak teda palec dolů.“

„Co tady máme jako dělat?“ zamračila se Anet, fakt blbá sranda, už jsem mohla spát v autě, sklesle pronesla Míša. Holky si začaly povídat, zklamání bylo cítit ve vzduchu.

„Dobře, holky,“ řekl po chvíli Kája. „Vracíme se k autu. Pojedeme domů.“

„Počkejte!“ vykřikla najednou Neli. Ostatní se otočili a viděli, jak se sklání ke dveřím kostela. „Je tady další dopis! Byl strčený mezi zdi a dveřmi!“

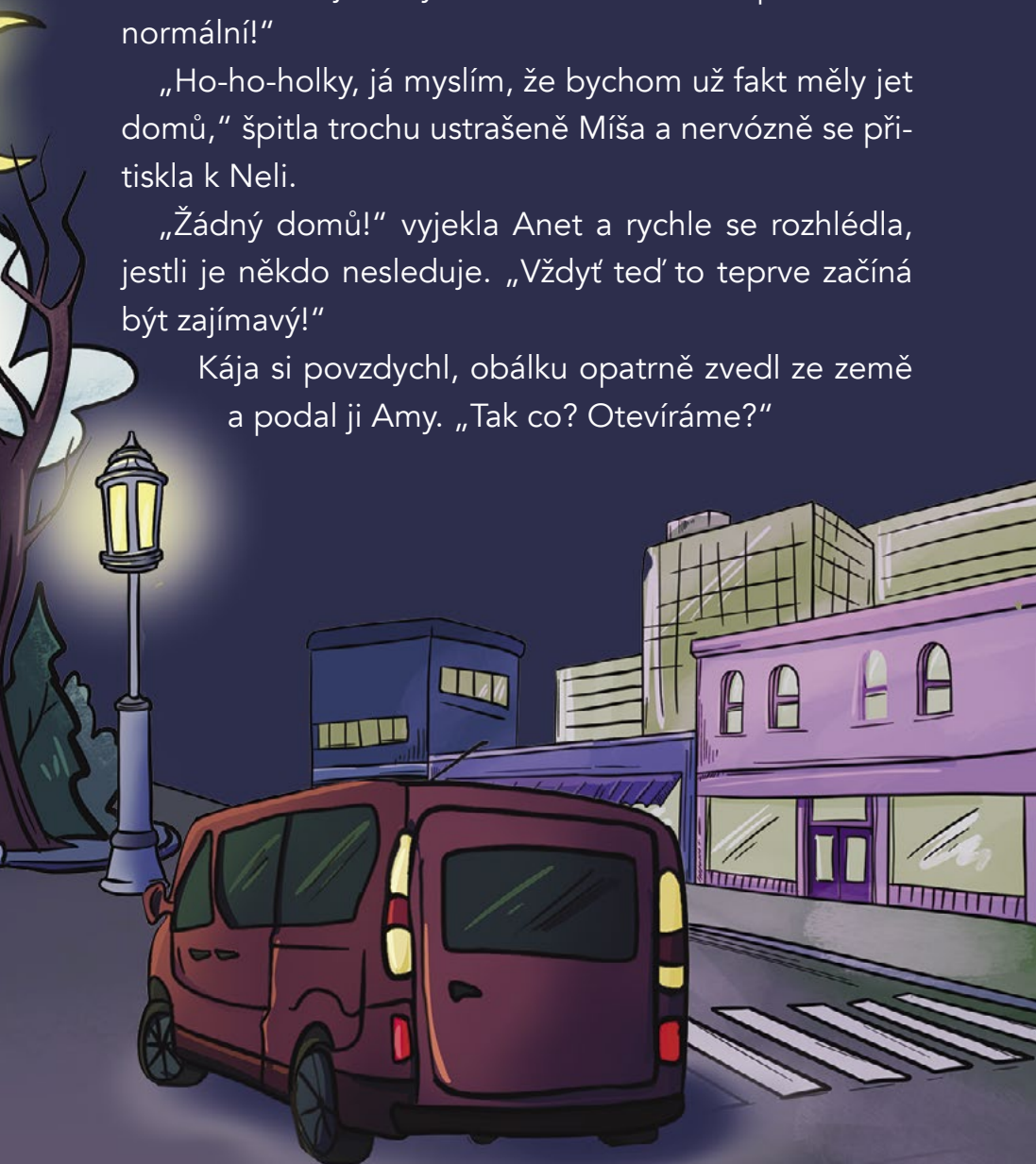
Všechny ztuhly a podívaly se na Káju. Tohle už nebyla jen obyčejná záhada. To už začalo být fakt divné.

„Co teď, Kájo?“ vyhrkla Anet. „Tohle už přece není normální!“

„Ho-ho-holky, já myslím, že bychom už fakt měly jet domů,“ špitla trochu ustrašeně Míša a nervózně se přitiskla k Neli.

„Žádný domů!“ vyjekla Anet a rychle se rozhlédla, jestli je někdo nesleduje. „Vždyť teď to teprve začíná být zajímavý!“

Kája si povzdychl, obálku opatrně zvedl ze země a podal ji Amy. „Tak co? Otevíráme?“

Amy se nadechla a pomalu roztrhla horní okraj. Všechny se natěsňaly kolem ní, skoro ani nedýchaly. Amy roztáhla papír a začala číst:

Ahoj holky,

vůbec jsme nevěřili, že dojdete až sem. Fakt překvapujete! Vzdáte to??!! Nebo dobrodružství bude pokračovat??

Pokud ano, obejděte kostel k zadním dveřím, otevřete je a vejděte dovnitř. Zavřete za sebou a hledejte další zprávu.

Pokud se bojíte, sedněte do auta a jeďte domů.

„To si dělají srandu!“ vykřikla Neli. „Tohle už je moc!“

„Kájo, tohle je nějaká blbost,“ zamračila se Amy.

„Přijely jsme na koncert, a teď jsme v nějaký záhadný hře? Kdo to sakra je?!“

„Už jsme dávno měly být na cestě domů,“ povzdechla si Míša, která se už viděla v teplé posteli.

„Kájo, tohle už nedáme, ne?“ zeptala se Anet a trochu doufala, že manažer prostě řekne „Jasně, končíme!“ a naloží je do auta.

Ale Kája se jen pousmál. „Holky, já nevím... ale nezdá se vám, že tohle je docela zajímavý?”

Holky se po sobě podívaly. No jasně, že je! Ale zároveň je to dost divný dodala Amy.

„Jako fakt?!” vyjekla Míša. „Tohle už je moc! Já nevím, jak vy, ale já bych nejradši sedla do auta a jela domů!”

Pak se otočila na Káju s nejvíc prosebným výrazem, jaký kdy dokázala nasadit. „Kájo, prosím, zítra máme další koncert! Musíme se vyspat! Jestli tu umřeme strachy, tak ráno nevydáme ani tón! Už teď jsem unavená a tohle mi fakt nepřidává!”

Amy si založila ruce na prsou. „No, něco na tom je... Zítra musíme být ve formě.”

Anet ale pokrčila rameny a zazubila se. „Hele, ale co když je tohle jedinečná šance zažít něco, co nikdy nikdo z Lollipopz nezažil?”

Neli se nervózně kousla do rtu. „A co když je to jen blbý vtip? Nebo ještě hůř... past?!”

Kája si povzdychl. „Holky, nebudeme tu strašit celou noc. Půjdeme se podívat ke dveřím a jestli tam nebude nic zajímavýho, tak odjíždíme. Berete?”

Holky se zhluboka nadechly. Vzrušení, strach a únava se mísily dohromady. Tohle bylo šílené... ale přece jen, nebyly by to Lollipopz, kdyby se vzdaly takhle brzo.

Obcházení kostela: Tohle je horor?!

Náměstí bylo tiché, až podezřele moc. Pouliční lampy v začínajícím šeru vrhaly dlouhé stíny a starý kostel vypadal v jejich světle najednou o dost tajemněji než ve dne.

„Já nemůžu uvěřit, že to fakt děláme,“ šeptla Míša, zatímco se všechny pomalu sunuly podél kamenné zdi.

„No tak, Míšo, kdy jindy zažiješ něco takhle hustého?!” zasmála se Anet, ale i ona trochu ztišila hlas.

Zadní část kostela byla ještě temnější než přední. Kája svítil mobilem na staré dřevěné dveře. Byly těžké, zdobené kováním a vypadaly, že už dost pamatují.

„Co když jsou zamčený?“ napadlo Neli.

Amy se pokusila kliku zmáčknout... a dveře se s tičným zaskřípáním pootevřely.

„Jasně že ne,“ polkla Míša. „Protože ve strašidelných příbězích je VŽDYCKY všechno připravený!“ docela vtipně dodala.

Pomalou vstoupily dovnitř. Všude byla tma, jen úzké paprsky měsíčního světla pronikaly barevnými vitrážemi.

Záhadná předsíň a další tajemství

Holky pomalu vešly dovnitř a ocitly se v malé předsíni – nebo spíš v nějakém podivném zádveří. Bylo tam tak málo místa, že se sotva vmáčkly dovnitř všechny

najednou. Místnost byla temná, vlhká a jediným zdrojem světla byla slabá žárovka na zdi, která poblikávala tak děsivě, že by to klidně mohl být efekt z hororu.

BUM!

Dveře se za nimi najednou zabouchly tak silně, že se celá místnost zachvěla. Někdo z venku zamkl.

„ÁÁÁÁÁ!“

Míša vyjekla a chytla se Anet tak pevně, že ji málem povalila na zem. „Co to bylo?! Kdo to zavřel?!“

„No asi duch, Míšo, protože nikdo jiný tu není!“ vyhrkla Neli, která byla vylekaná stejně jako ona.

Amy se otočila a okamžitě se snažila dveře otevřít. „Tak to teda ne! Konec dobrodružství, jdeme pryč!“ zatáhla za kliku, ale dveře se ani nehnuły.

„To nemyslíš vážně...“ řekla Anet, zatímco se snažila nenápadně nahmatat Káju, protože jestli někdo bude zachraňovat, tak on.

„Holky, klid, nepanikařte!“ snažil se je uklidnit Kája, ale když i on zatáhl za dveře a zjistil, že jsou zamčené, hlas se mu trochu třásl. „No tak... někdo si tu z nás dělá srandu, ne? To se prostě musí nějak otevřít...“ začal lomcovat klikou, ale dveře se ani nehnuły.

Ticho.

Všichni stáli na místě, skoro ani nedýkali.

„Tak tohle už je fakt moc,“ zašeptala Neli a zakroutila hlavou.

Najednou se všechny pohledy upřely do jednoho rohu místnosti. V šeru se tam rýsovaly staré kamenné schody vedoucí dolů.

„Ne! Ani náhodou!“ vyhrkla Míša a okamžitě couvla. „Tam dolů teda rozhodně nejdu! Zapomeňte!“

„No, tak to se shodneme...“ přikývla Amy a založila si ruce na hrudi. „Já totiž nejsem fakt žádný hrdina a už vůbec ne blázen,“ rozhodně prohlásila!

„Holky, co když tam dole je ten, kdo nám napsal ten vzkaz?“ zamyslela se Anet.

„A co když tam dole je něco, co by nás mohlo... ehm... sníst?!“ vykulila oči Neli a na jejím hlase bylo znát, že to není vtip.

Kája si povzdychl a podrbal se ve vlasech. „Takže sečteno podtrženo – nahoru nemůžeme, dolů nechceme... a jsme v pasti.“

„Holky, upřímně... je tu někdo, kdo se fakticky skvěle baví na náš účet,“ zavrčela Amy.

„Jo, kdo tohle vymyslel, měl by se jít léčit,“ přidala se Anet.

„Přesně! Tohle je na lístek do blázince,“ doplnila ji Míša, která si nervózně mačkala rukávy mikiny.

Najednou se slabé světlo na stropě nečekaně rozblí-
kalo a vrhlo podivný odlesk na podlahu.

„Počkat... vidíte to?“ Neli zvedla ruku a ukázala
na něco u jejich nohou.

Na zemi něco leželo.

Malý, stočený papírek, omotaný gumičkou.

Všichni se na něj upřeně dívali, ale nikdo neměl od-
vahu se pro něj
natáhnout.

„Holky... co to je?“ zeptala se Míša a její hlas zněl o něco vyšším tónem než obvykle.

„Já to neberu! Co když je to past?!“ zaječela Anet.

„Jo! Třeba se ho dotkneš a spustí se nějaký šílený alarm nebo spadne klec!“ přidala se docela vtipně Amy.

Neli si povzdychla, přidřepla si k podlaze a natáhla ruku. „Já to беру... ale jestli na mě něco vyskočí, tak slibuju, že se rozbřečím a budu volat mámu!“

Opatrně vzala papírek do ruky a pomalu odstranila gumičku.

Všichni drželi dech.

Kája si odkašlal a přešlápl na místě. „No tak, holky, přečtěte to,“ řekl už docela opatrným hlasem.

Holky, ahoj!

Jestli teď držíte tenhle dopis, znamená to, že jste se nevzdaly. A taky to znamená, že jste skvělá parta, která drží při sobě – přesně tak, jak jsme si mysleli.

Máte strach? No jasně, že jo. A kdo by neměl? Ale teď už není cesty zpět.

*Jste blízko. Fakt blízko. Stačí udělat poslední krok.
Čeká vás poslední úkol. Pak už vám všechno řekne-
me. Kdo jsme. Proč jste tady. A proč právě vy.
Jediné, co musíte udělat, je projít tou chodbou až
na konec.
Tam se dozvíte pravdu.
Tak co, Lollipopz? Jdete do toho?*

Holky stály v té studené, kamenné chodbě, všechny namačkané jedna na druhou, zatímco Míša křečovitě svírala Kájův rukáv. Nikdo se nehýbal. Nikdo nedýchal. A v ruce Anet držela další dopis, který zněl ještě záhadněji než ten předchozí.

Jediné, co musíte udělat, je projít tou chodbou až na konec.

Tam se dozvíte pravdu.

Jo jo, pohoda, vlastně se nic neděje, opakovala do tmy jedna z holek závěr dopisu, ale hlas se jí trochu třásl.

Nastalo úplné ticho.

„Holky...” Míša se sotva zmohla na hlas. „My to asi vzdáme, že jo?”

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Lollipopz: V rytmu dobrodružství.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.